

Słowo na niedzielę 17 maja 2020 roku- VI Niedziela Wielkanocna

(Dz 8, 5-8. 14-17; Ps 66 (65), 1b-3a. 4-5. 6-7a. 16 i 20 ; 1 P 3, 15-18; J 14, 15-21)

Bóg wysłuchuje ludzi modlących się do Niego. Bóg czeka na nasze dziękczynienie za wszelkie dobro jakim nas obdarza. Zadanie Jezusa realizuje w Kościele Duch Święty.

Po śmierci Szczepana nasiliło się prześladowanie Kościoła w Jerozolimie, co sprawiło, że uczniowie Jezusa udają się w inne miejsca. Szykanowani chrześcijanie rozpraszają się po wioskach Judei i Samarii i tam zaczynają prowadzić dzieło ewangelizacji. Filip dotarł do Samarii, gdzie z mocą i cudami opowiada o Jezusie. Jest on jednym z Siedmiu diakonów, wybranych do obsługiwanego stołów. Sukces misji Filipa w Samarii- nie tylko w mieście, ale w całym regionie- nosił w sobie znamiona czegoś niezwykłego, skoro na wieść o tym apostołowie wysyłają tam Piotra i Jana, aby osobiście sprawdzić te informacje. Za sprawą apostołów ma tam miejsce doświadczenie Ducha Świętego. Temu wydarzeniu towarzyszą podobne znaki do tych, które miały miejsce w Jerozolimie w dniu Pięćdziesiątnicy.

Psalm 66 jest stosowany w liturgii dziękczynienia. Składa się z trzech części:- ogólnoswiatowa (ziemia, narody); - wspólnotowa („my”) i osobista (ja). Zbawcze doświadczenie ludu skłania jednostkę do modlitwy dziękczynnej. Dziękczynienie, które składa Bogu, wypływa także z osobistego doświadczenia łaski. Zarówno wspólnota, jak też pojedyncza osoba stają się świadkami dobroci Boga, który wysłuchuje ludzi modlących się do Niego. Do dziękczynienia psalmista wzywa cały świat, który jest miejscem zbawczego działania Boga. Wspomina niewolę egipską, która jest symbolem wszystkich bolesnych prób, przez które przechodzą ludzie. Uwolnienie z niewoli i przejście przez Morze Czerwone i Jordan jest zapowiedzią każdego ocalenia: osobistego; politycznego, czy duchowego. W chrześcijaństwie osobiste zbawienie jest udziałem w zbawieniu powszechnym, przyniesionym światu przez Chrystusa. W dzisiejszych czasach liturgią dziękczynną jest Eucharystia, którą Kościół składa w imieniu wszystkich ludzi i całego stworzenia.

Św. Piotr zachęca adresatów do postawy miłosierdzia, do odpowiadania dobrem na zło. Stawia słuchaczom za wzór Chrystusa- Świętego, który cierpiał, by Boga Ojca przebłagać za nasze grzechy; cierpiał i poniósł śmierć, aby nas przyprowadzić do Boga. W naśladowaniu Chrystusa chrześcijanie mają kierować się przede wszystkim miłością do Boga i bliźniego.

Jezus w Ewangelii Św. Jana przygotowuje swoich uczniów na moment swojego odejścia do Ojca. Czas jego nieobecności nie będzie czasem pustki czy odwrócenia się Boga od nich. Obecność Jezusa pośród uczniów będzie kontynuowana przez Wspomożyciela czyli Ducha Świętego, który jest Duchem Prawdy. Uczniowie Jezusa znają Ducha, bo Duchem są słowa Jezusa, ale Duch nie został im jeszcze dany. Nastąpi to po Zmartwychwstaniu. Jezus

zapowiadając swoje odejście z tego świata, zapowiada również powtórne przyjście. Uczniowie potwierdzą swoją miłość do Jezusa zachowując Jego przykazania, czyli naśladowując Jego postępowanie. Uczniowie będą potrzebowali rady, pomocy, zachęty i odwagi do wykonywania dzieł podobnych do dzieł Jezusa. Tę rolę spełni Duch Święty w takim stopniu, jak to czynił Jezus. Pod wpływem nauki Jezusa w każdym człowieku rodzi się wiara, potem umiłowanie Jezusa, a następnie posłuszeństwo Jego przykazaniom. W końcu każdy uczeń doświadczy umiłowania przez Ojca i Syna, a Duch Święty uczyni Jezusa obecnym w ich życiu. Nie będą nigdy osamotnieni, opuszczeni, bezradni.